

»Požrl nas bo,« je pristavil Nandek. Tonček pa je junaško predlagal: »Skrijmo se! Joj!« In prvi je skočil na peč, za njim se je pa pognal Nandek. Franica si je poiskala zavetišče pod posteljo, le Matiček je kolovratil po sobi, ker ni vedel, kam bi se skril.

»Matiček, skrij se,« se je bala Franica za svojega bratca.

»Volkodlaka nam privabi v sobo!« je pripomnil s peči Nandek.

»Ata, mama, kje ste!« je vzdihoval Tonček, bojazljivo stiskajoč se v kot, da bi ne videl volkodlaka, ako bi prilomastil v sobo. — Zunaj je pa strašil zategnjen meee, pomešan z groznim mooo.

»Joj, Bog nam pomagaj!« je vzdihovala Franica.

»Zaklenimo vrata!« je svetoval Nandek.

»Zakleni jih ti, mene je strah,« je odgovoril z jokajočim glasom Tonček. Da, Tonček, junaški Tonček, ki se nikogar ni bal, a je zdaj od strahu medlel na peči! Korajža pa taka! Vsak petelinček mu lahko postrže s krempeljčkom, češ, bolj sem korajžen nego ti!

Edinega Matička ni bilo strah bedastega meeekanja v veži. Radoveden, kakšen je volkodlak, je hotel odpreti vrata. Da tega ni storil, je preprečilo Tončkovo kričanje s peči: »Matiček, ne odpri! Vse nas požre volkodlak.«

Tedaj so se naglo odprla vrata in v sobo sta stopila Jelenov oče in mati.

»Huuu — volkodlak, volkodlak! Za peto me vleče, požreti me hoče, huuu — — —!« se je obupno glasilo s peči.

»Kaj tuliš na peči?« je zagrmelo od vrat. — Oh, bili so oče! Hvala Bogu — in — o gorje!

Ura ...!

»Volkodlak!« je zaječal Tonček na peči.

»Tele je bilo, ne pa volkodlak.«

»Jaz sem takoj spoznal našega telička,« je rekel Matiček. »Zato se ga nisem bal. Vsi drugi so se pa poskrili.«

»Poskrili? Pred teličkom, ki je zašel v vežo? No, korajža pa taka!« Tako so govorili Jelenov oče ter iskali zajca, da bi si sezuli škornje. Pri tem so opazili na tleh utež stenske ure.

»Kaj pa to pomeni?« so rekli s poudarkom.

»Tonček je uro popravljaj,« se je oglasila Franica.

»Aha, za uro je imel dovolj korajže, pred teletom se je pa skril na peč! Tak junak! Pokažem mu, kako se ura navija.«

Jelenov oče so svojo grožnjo tudi spolnili ter ž njo Tončka ozdravili prevelike in škodljive korajže, ki je podobna piškavemu orehu.

Svjatoslav:

Jesenska popevka.

Poljane zorijo

*in zarje gorijo
na modrih goriih.*

*Doline so rdeče
kot rože goreče
v nebeških rokùh.*

V ljudeh solnce coete.

*Vse pesmi zajete
HO O hnalo Boga.*

*V nriskanju smo glasni
in čakamo jasni
beloie snega.*